

**MIJN JAPANSE
HART**

(私の日本の心)

Mijn Japanse Hart

Yvonne Slingerland

Schrijver: Yvonne Slingerland
Coverontwerp: Yvonne Slingerland
ISBN: 9789464809176
© <yvonne slingerland>

Met elke schil die door het schrijven werd afgepeld, raakte ik een diepere laag aan. Soms liefdevol afgescheurd door aanraking van een ander en soms door mijn eigen inzichten, heb ik uiteindelijk een reis gemaakt naar de kern die comfortabel genoeg voelt om gezien te worden.

Inleiding

Verliefd geworden op een Japanse bankier, stond mijn eerste reis naar Japan in het teken van de kennismaking met mijn toekomstige Japanse schoonouders. Wat volgde was een avontuurlijk en intens leven. In de hectiek van ons huwelijk, was het regelmatig terugkeren naar Japan als troost voor de ziel. Japan kwam in mijn hart. Het huwelijk eindigde in een scheiding, maar de liefde voor Japan veranderde niet. Nieuwe Japanse wegen voerden mij naar nieuwe avonturen, zoals een studie Japans, een nieuwe Japanse geliefde, weer alleen zijn en, uiteindelijk...balans.

Mijn reizen door Japan lopen van prachtige tempels naar verstilde paden en door frisgroene rijstvelden met bergen in de mist. Mijmerend onder de kersenbloesem en dobberend in de warmwaterbaden, reis ik door het land van de rijzende zon. Tegelijkertijd reis ik mijn innerlijke reis en keer ik steeds terug naar het land van mijn Japanse hart, waar ik kwetsbaar, rusteloos en mezelf mag zijn. Ik kan niet anders, Japan heeft mijn hart gestolen!

Lees mijn avonturen. Japanse verhalen die inspireren, soms verstillen en soms een glimlach achterlaten. Verhalen die laten zien hoe fascinerend Japan is en dat het land van mijn hart, wonderlijk en verbazingwekkend, maar ook vertrouwd en liefdevol is. Het land dat mij alle ruimte heeft gegeven om te verwerken en te helen, om uiteindelijk niet alleen het land van mijn hart, maar ook mezelf lief te hebben.

Yvonne

**De esdoorn verliest zijn pracht, aan de bodem van de boom
Net als ik, reizen de bladeren naar hun volgende bestemming
Vruchtbare grond, geeft ook groei!**

1. Nomade

Ben ik een nomade?

Zodra ik vaste grond onder mijn voeten voel en de rivier van het leven zich kabbelend een weg baant, trekt mijn innerlijk aan de bel. Net als een volk op een droog gegeten steppe, voelt het alsof ik de tentdoeken van mijn onderkomen weer moet verzamelen en mijn huisraad op een kar moet stapelen, om vervolgens verder te reizen naar nieuwe weiden met verse grassen die nog niet bewandeld zijn. Alsof mijn innerlijk zich om de zoveel tijd begint te roeren en mij wegvoert. Weg uit het veilige harnas dat ik zelf heb gecreëerd, naar buiten, naar een nieuwe horizon, weer in beweging.

Om de zoveel tijd voelt het duidelijke kader, de veilige basis van waaruit het leven als een zachte deken de warmte en veiligheid omarmt, als een raam van tralies waar ik uit wil breken, zoekend naar een nieuwe onbekende vorm die bij mij past. Tegelijkertijd voelt diezelfde onbekende vorm op een gegeven moment weer beangstigend en val ik terug op zekerheid. Ondanks dat dit proces zich inmiddels vele malen heeft herhaald in mijn leven, voel ik bij elke terugval, dat het keerpunt van volledige acceptatie van mezelf, nabij is. Het is een weg die ik moet gaan. De stap om mijn eigen manier van leven te omarmen, blijkt elke keer te groot. Telkens weer kies ik voor het comfortabele bad van zekerheden, in de vorm van een nieuwe vaste baan op een vaste plek, om er op een gegeven moment weer achter te komen dat dat comfortabele bad verstikkend aanvoelt en mij beperkt om mijn vleugels volledig uit te slaan en al fladderend te zijn wie ik ben en met die acceptatie een vorm te vinden, waarin ik kan leven. Leven als een nomade, een nomade in Nederland.

De noodzaak om af en toe te mijn vleugels uit te slaan, te proeven van andere werelden waar kleuren intenser kleuren, geuren sterker geuren en de warmte mijn huid verwarmt, is een gevoel waar een jarenlange, intense manier van leven aan vooraf is gegaan. Dat leven begon door mijn huwelijk met Haru, mijn Japanse man. En ook al eindigde dit huwelijk in een scheiding, heeft onze manier van leven een zaadje geplant die, zonder dat ik het doorhad, doorgroeide met de kracht van bamboe in een nietsontziende behoefte aan vrijheid.

Inmiddels heb ik ontdekt, dat ik mezelf heb leren kennen door mijn gevoelens aan het papier toe te vertrouwen, met inkt mijn woorden te laten stromen en daardoor te accepteren wie ik ben.

Niet het reizen, maar het schrijven vanuit de ultieme levensreis die ik maak, is het oosterse pad dat voelt als de mijne. Inspiratie vanuit ruimte, vanuit de vrijheid die soms beangstigend voelt, maar die ik zo hard nodig heb om mezelf te inspireren, mezelf te leren, mezelf te uiten, mezelf te zijn. Mijn eigen kronkelende levenspad met hier en daar een dorre tak, maar ook een pad waar bloeiende bloesem vol zachtroze kleuren schittert in het heldere licht.

2. Amsterdam

In het zachte licht van de ondergaande zon, luister ik naar het monotone geluid van de Boeddhistische monnik, die met zijn rug naar ons toe, ons voorgaat in gebed. Een gebed om de sterfdag te gedenken van mijn geliefde ex-schoonvader.

Dit is het einde van een verhaal en daarmee, het begin van een nieuw verhaal. Het echte afscheid van mijn leven als echtgenote van een Japanse oudste zoon, afkomstig van een oudste zoon, van een oudste zoon. Maar ook het afscheid van mijn schoonvader, de rest van mijn dierbare schoonfamilie en mijn prachtige Japanse achternaam. En daarmee afscheid van mijn Japanse avontuur? De toekomst zal het weten. Ben ik dat meisje dat alleen haar man is gevolgd naar al die verre bestemmingen? Of zit die wens om te reizen ook in MIJN hart. Het heimweegevoel naar Azië, dat regelmatig de kop opsteekt, is dat aangewakkerd door dat huwelijk of zat dat er altijd al in? Inmiddels weet ik dat ik ook zonder hem, af en toe de Aziatische lucht moet opsnuiven. Ik ben een vogeltje dat af en toe in Azië wil verblijven en af en toe in Nederland wil zijn. Een van mijn broers wilde vroeger altijd een gat graven in de moestuin van mijn vader. Pa vond dat geen probleem, er was aarde genoeg in de tuin! Daarna vulde mijn broer het gat gewoon weer op, alsof er niets was gebeurd. Mij vertelde hij, dat als hij diep genoeg zou graven, oosterse mannetjes uit het gat zouden komen wandelen. Regelmatig zat ik in de buurt van het gat te wachten tot de kleine mannen naar buiten zouden komen, om mij te vertellen hoe het leven er aan de andere kant van de wereld aan toe ging. En misschien wel door deze nieuwsgierigheid, begint mijn eerste verhaal.

Ondanks het opgroeien in een klein dorp, wist ik één ding zeker. Ik wilde een 'groots en meeslepend' leven leiden, veel meemaken en veel zien van de wereld. Het lot hielp een beetje mee en bracht mij naar een baan bij een Japanse zakenbank in de grote stad Amsterdam. Ik had een deftige secretaresse opleiding gevolgd en dacht, 'dan kom ik in ieder geval op een plek waar het internationale avontuur kan beginnen'. En dat was ook zo! Ik werd aangenomen als secretaresse bij de zakenbank en dat was meteen de eerste keer dat ik in aanraking kwam met de Japanse cultuur. De formele manier waarop de Japanse

collega's met elkaar omgingen, het buigen in plaats van handen schudden en het niet laten merken van gevoelens door die te verbergen achter een schild van geslotenheid, waren omgangsvormen die ik vanaf het eerste moment ervoer als iets bijzonders, maar tegelijkertijd als iets wat bij mij hoorde. Het voelde als vanzelfsprekend. De afdeling waar de aandelen werden verhandeld, was helemáál mijn ding. Dat was nog eens internationaal! Op grote schermen zag ik de informatie over aandelenbeurzen uit de hele wereld, cijfertjes die voortdurend bewogen, de koers omhoog en dan weer omlaag, in het ene moment verdiend en in het andere moment een teleurstelling met nieuwe kansen. Het was 1984, Japan was nog een exotisch land waar niemand iets van begreep, ikzelf inclusief. Wat ik wél begreep, was dat dit mijn wereld was, ik voelde mij thuis.

De Japanse collega's op de bank waren expats (werknemers die tijdelijk voor werk in het buitenland verblijven), die vanuit Japan werden uitgezonden met hun gezin om een aantal jaren in Nederland te werken, voordat zij weer werden uitgezonden naar een ander land met een ander kantoor, niet wetende wanneer, niet wetende waar. Het kantoor in Amsterdam was klein, ondanks dat het bedrijf wereldwijd in de top 10 stond van grote zakenbanken, er werkten zo'n tien Japanse expats en een dertigtal lokaal aangenomen werknemers. Door het kleine aantal personeel, was de interactie tussen de twee groepen natuurlijk groot en niet alleen op werkgebied. Het ging de bank voor de wind, dus feestjes, diners en lunches werden aan de lopende band voor het gehele personeel georganiseerd.

Ik vond het allemaal razend interessant en babbelde er, in het Engels weliswaar, lustig op los met de Japanse managers en directeur. Spelenderwijs leerde ik meer over Japan, de Japanse gebruiken en het heerlijke eten (ja...ik ben een lekkerbek). De directeur was een amicale man die vaak zin had in een praatje en daarnaast hadden we gewoon een klik. Op een dag nam hij mij apart en liet de pasfoto zien van een jongeman die binnenkort vanuit Japan zou worden uitgezonden naar het kantoor in Amsterdam.

'Dit is wel wat voor jou', zei hij met een grote glimlach. Achteraf gezien zal hij daar nog wel eens aan teruggedacht hebben, want inderdaad, wij werden uiteindelijk verliefd en dat was nou ook weer niet de bedoeling!

De dag dat Haru als eerste vrijgezelle expat het kantoor binnenliep, was de dag waarop mijn leven voorgoed zou veranderen in het leven dat ik als kind had gewenst. Haru stond daar met een trotse maar ook nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht, ondanks een poging om alleen maar geslotenheid uit te stralen. Een prachtige man met glanzend haar en een pientere oogopslag. Hij keek mij aan en wat ik zag, was herkenning. Haru zag het ook. Er kwam iets in mij naar boven dat onbewust al had gesmeuld in het diepste van mijn hart. Die oosterse man gaf mij het gevoel van thuiskomen, compleet zijn. Als kind al wist ik dat er in mij een pad te bewandelen lag, ver van de plek waar mijn wiegje had gestaan. Ik wist alleen nog niet hoe ik de treden moest bewandelen en waar de route toe zou leiden, maar dat ik ooit het pad zou belopen, was een innerlijk weten. Zonder woorden wist ik dat Haru mij zou begeleiden op de eerste treden van mijn innerlijke levenspad. Aan de andere kant wist Haru ook, dat ik de ontbrekende schakel was in zijn zoektocht naar zijn eigen pad. Onze woorden, niet uitgesproken, vielen als bloesem, zacht soepel en dwarrelend om elkaar heen.

Haru was een bijzondere man. Traditioneel Japans aan de ene kant door een strikte ouderwetse opvoeding en vrijgevochten aan de andere kant door de westerse jaren in zijn jeugd. Hij had als jonge jongen een aantal jaren doorgebracht in New York, waar zijn familie als expats gestationeerd waren. Bij hoge uitzondering, werd hij door zijn vader naar een lokale school gestuurd in plaats van een Japanse school, wat in die tijd de norm was. Slim en scherp als hij was, kon hij bij terugkeer in Japan, ondanks de achterstand door het lagere Amerikaanse onderwijssysteem, snel een behoorlijk niveau halen om uiteindelijk een bekende Japanse universiteit met goed gevolg te doorlopen. Daarna maakte hij, voor zover mogelijk in het traditionele langzame Japanse systeem, vlot carrière in de aandelenwereld. Wat Haru op werkgebied zo bijzonder maakte, was niet alleen zijn kennis over de wereldeconomie, waardoor hij de deals snel kon doorrekenen. Nee, wat hem zo bijzonder maakte, was zijn unieke mix tussen Oost en West en zijn sterke gevoel voor intuïtie, waardoor hij vaak koploper was in het voorspellen van diezelfde markt.

Die combinatie van Japanse cultuur aan de ene kant en dat westerse vleugje aan de andere kant, maakte dat Haru zich niet alleen verbonden voelde met zijn Japans zijn, maar zich tegelijkertijd als een

vis in het water voelde in de westerse wereld. Zich thuis voelen bij mij en mijn familie was voor Haru dan ook geen opgave. Sterker nog, in mijn wereld voelde Haru zich vrij. Los van ongeschreven regels die in de Japanse cultuur en vooral in de Japanse bank altijd aanwezig waren, kon hij zichzelf zijn. Iets waar Haru zijn leven lang naar had gezocht. Ondanks dat hij gewend was aan de sociale druk van het Japanse leven, voelde hij zich onbewust altijd genoodzaakt er tegen te vechten. In de tuin van mijn ouderlijk huis kon Haru loskomen van het gevecht tussen Oost en West. De aarde door zijn vingers, de weidsheid van de polder en het kabbelende water van het meer. Het dorp waar de tijd wat langzamer loopt en de ruimte wat ruimer voelt, gaf hem rust.

Ondanks dat ik als kind in alle vrijheid had gespeeld, gedanst, geleerd, was gevallen en weer opgestaan, begreep ik het leven niet zo goed. Ik voelde onbewust al aan dat mijn levenspad zich later zou tonen met vele kronkelende zijwegen. Op de één of andere manier voelde het alsof ik aan het wachten was op iets, waarvan ik toen nog niet kon bedenken wat dat was. Ondanks dat ik niet wist wat me te wachten stond, vulde Haru dat onbewuste gevoel van avontuur dat zo diep in mij was geworteld en ik in mijn jeugd jaren niet kon vullen. Altijd had ik het gevoel dat ik van buiten naar mezelf keek en wist ik dat er een stukje in mij, niet aanwezig was om mij compleet te voelen. Haru, zijn oosterse zijn, gaf mij een gevoel van thuiskomen. Alles viel als puzzelstukjes in elkaar, tenminste zo voelde dat toen. Als een modern sprookje dacht ik dat vanaf dat moment mijn leven alleen nog maar mooier kon worden en ondanks de eerste hobbels, voelde dat ook zo. Haru vertelde mij later dat hij het precies zo voelde. Dat hij in Japan zijn leven leefde, maar ook het idee had dat er iets miste. Iets wat hij zonder grote stappen niet kon invullen. Wij vulden elkaars behoefte naar meer. Wij vulden elkaar in die fase van ons leven, aan. Maar hoe duidelijk onze gevoelens ook waren, op het werk verliep het anders. Het was 1984 en in die tijd was een relatie tussen één van de Japanse expats en een lokale bankmedewerker, uitgesloten. Ondanks de kwinkslag van de Japanse directeur, was het natuurlijk niet de bedoeling dat ik écht verliefd zou worden op de uitgezonden Japanner!

Ondertussen besloten Haru en ik samen verder te onderzoeken wat we voor elkaar voelden, zonder dit kenbaar te maken op de werkvloer. Dit gaf extra spanning, want in de Japanse cultuur is de groep belangrijk en in het buitenland was de groep, vooral in die tijd, sterk op elkaar aangewezen. Niet in de laatste plaats door de taalbarrière, want een goed Engels sprekende Japanner was in die tijd nog een uitzondering. En dus werd er van Haru verwacht, dat hij in de weekenden regelmatig met zijn collega's optrok.

Hij was tenslotte zonder gezin in het buitenland en dus, eenzaam! Haru moest op zijn tellen passen en vooral niet laten merken dat wij met elkaar omgingen. En hoe fijn wij het samen ook hadden, was deze beginperiode dus ook lastig. Ik herinner mij momenten dat we samen waren in de gemeubileerde expatwoning en dat de directeur belde dat hij langs zou komen. Dat betekende dat ik snel moest vertrekken, want de directeur afzeggen was geen optie. Als jong meisje begreep ik de cultuur nog niet echt, maar ik was begripvol en flexibel. Achteraf gezien misschien iets te begripvol, maar ik verwijt mezelf niets. Daarnaast vertelde Haru, dat er een moment kon komen dat hij weer werd uitgezonden naar een ander land en dat hij dat niet kon weigeren. Als ik dit avontuur niet kon of wilde aangaan, moesten we er nu mee stoppen. Tja, ik was jong en begreep de impact niet, maar ik wilde de wedstrijd ook niet van tevoren verlaten. Ten tweede, had ik niet altijd gedroomd van een groots en meeslepend leven? Ik besloot er voor te gaan en dus lieten we het bedrijf weten, dat wij samen het levenspad wilden bewandelen. Nadat dat duidelijk werd, was het voor het bedrijf ook duidelijk. Geen ongetrouwde mannen meer uitzenden!

De eerste stappen naar een officiële relatie werden gezet en wij besloten te gaan samenwonen in de expatwoning. Stel je daar niet te veel van voor, want expatwoningen voor Japanners waren niet van het luxe soort. Maar ik had er geen problemen mee, want ik was met mijn grote liefde begonnen aan ons nieuwe avontuur. Vanwege de aard van het werk van Haru en daardoor de mogelijkheid tot uitzending naar het buitenland, besloten wij ook te trouwen. Mijn liefde trok de stoute schoenen aan en ging in gesprek met zijn Japanse directeur. Vergeet niet, we hebben het hier over de begin jaren 80 en de directeur was verantwoordelijk voor het welzijn van de jonge ongetrouwde Japanner die was uitgezonden. Daarnaast was deze jongeman, ondanks dat hij diep van binnen wilde uitbreken met de

tradities, toch ook gewoon een jongen uit een traditioneel Japans gezin. Het werden meerdere gesprekken en die liepen niet van een leien dakje. De directeur ondernam nog een poging om Haru zo ver te krijgen om te trouwen met een Japanse die ook werkzaam was bij de bank. Een fenomeen dat op zichzelf niet vreemd was, want huwelijken in Japan werden nog regelmatig door ouders en management van de bedrijven gearrangeerd. De oudste zus van Haru was tenslotte ook zo aan haar echtgenoot gekomen. Maar helaas voor de directeur, besloot mijn aanstaande zijn plan toch door te zetten. En na een spannende tijd voor ons beiden, was de kogel door de kerk en mochten wij trouwen. Dat klinkt misschien ouderwets, maar we woonden toen al een jaar samen, ondanks dat dit niet officieel geaccepteerd was door het bedrijf. Natuurlijk waren we blij met de goedkeuring van de directeur, want de kans van overplaatsing hing tenslotte altijd in de lucht. Om er voor te zorgen dat ik probleemloos met Haru mee kon verhuizen naar een nieuwe bestemming, was trouwen dus ook gewoon een praktische oplossing. Lees dit niet verkeerd, natuurlijk waren wij ook verliefd, zijn we getrouwd en werd het een prachtig feest. Mijn droomprins in een smoking en ik in een witte bruidsjurk, die ik halverwege de avond verwisselde voor een echte kimono. We trouwden in een ouderwets dorpje met een prachtig oudhollands gemeentehuis, waarbij de speech door de ambtenaar werd gehouden in het Japans, Nederlands en het Engels. Mijn schoonouders kwamen over uit Japan en op ons huwelijk droeg mijn Japanse schoonmoeder ook een prachtige zijden kimono. De bruiloft was een internationaal gebeuren, want naast familie en onze collega's van de Japanse bank met echtgenotes, waren zelfs zakelijke contacten uit binnen- en buitenland aanwezig. Eindelijk mochten we aan iedereen laten zien, dat wij een stel waren. Het officiële begin van ons avontuur!

Bij dit avontuur hoorde ook, dat ik deel ging uitmaken van de groep die 'expat echtgenotes' heet. In Japan was het nu eenmaal de gewoonte dat expat echtgenotes niet werkten en dat er wekelijks werd gewinkeld en geluncht. Natuurlijk hebben we een keer gezamenlijk gegeten in een deftig restaurant, waarbij de dames hun best hadden gedaan om er zo sjiek mogelijk uit te zien. Zij waren tenslotte echtgenotes van de managers van de bank. Aan het hoofd van de tafel zat de vrouw van de directeur, haar echtgenoot bekleedde tenslotte de topositie in de bank. Ondanks deze hiërarchie was het best gezellig

met de dames, maar aangezien ik de volgende dag gewoon weer aan het werk moest en geen tijd had om samen te gaan winkelen, hebben we het hierbij gelaten. Ze waren allerliefst, maar wij stonden te ver van elkaar af. Ach, je kunt het ook zo zien, ik nam een kijkje in hun wereld en zij een kijkje in die van mij.

Daarnaast was er nog een ander aspect, waar ik rekening mee moest houden. Door ons huwelijk werd ik genoodzaakt om mijn baan op te geven. Een huwelijk tussen twee collega's van dezelfde Japanse bank was niet gewenst. Dit was voor mij wéér een grote stap in het avontuur naar volwassen worden. Was het niet zo, dat het nergens anders zo leuk zou zijn als hier, in mijn eerste baan? Nou dat was ook een levensles! Ik veranderde van baan en ontdekte, dat het in een nieuw bedrijf ook weer leuk en interessant was. Ook daar ontmoette ik lieve mensen om mij heen, die zelfs op mijn huwelijk aanwezig waren. Sterker nog, sommigen zie ik nog steeds. Dierbare contacten.

Het leven ging door op een manier die soepeler was dan daarvoor. Haru werkte als investeringsadviseur en gaf aandelenadvies aan fondsbeheerders en in die hoedanigheid vormden wij een team. Overdag was hij als een vis in het water bezig met het verhandelen van aandelen en werkte ik met veel plezier bij een Hollands bedrijf. In de avonden hadden wij vaak diners, borrels of andere bijeenkomsten met klanten, waarbij ook de echtgenotes aanwezig waren. Als team, leerden wij ook de mens achter de klant kennen. Iets wat in de westerse zakenwereld al heel normaal was, maar nieuw in het Japanse zakenleven. Deze, voor Japanse begrippen, nieuwe manier van zakendoen werkte zo positief, dat grote orders van klanten steeds vaker door Haru konden worden verwerkt en de zaken floreerden. Wij vormden een gouden team en dat heeft ons allebei veel gebracht en geleerd. Een mooie tijd waarin wij ons, naast het gewone werk, begaven in het sociale leven van de zakenwereld en daarmee allebei een behoorlijke portie mensenkennis vergaarden.

3. Uitgezonden naar het buitenland (Hong Kong – Londen – Tokio/Yokohama – Londen – Brussel – Amsterdam)

Begin 1990 werd Haru uitgezonden naar het kantoor van de bank in Hong Kong. De volledige inboedel werd ingepakt en in een container, per boot, verstuurd naar de Aziatische wereldstad. Wij vertrokken per vliegtuig en mijn eerste ervaring met wolkenkrabbers en mensenmassa's was een feit. Haru vertrok de volgende dag naar zijn werk en ik...? Ik keek in verbazing om mij heen.

Ik was nog jong en het voelde alsof mijn Hollandse wortels met grof geweld waren losgerukt. Het afscheid van ouders, broers en zussen was zwaar, zwaarder dan ik me had kunnen voorstellen. Aan de ene kant lonkte het avontuur, aan de andere kant kon ik mijn familie nog moeilijk missen. Dit gevoel van twee tegenovergestelde krachten heeft zeker een half jaar geduurd en is iets wat ik niemand toewens, want heimwee is een lastig ding. Ik worstelde tussen de wil om dit avontuur aan te gaan en het beangstigende gevoel om daadwerkelijk in dat avontuur te zijn. De onbekende wereld die dagelijks op mij afkwam, terwijl Haru overdag op kantoor zat, was overweldigend. Ik worstelde niet alleen met al het nieuwe dat op mijn pad kwam, maar ook met mijn eigen persoonlijkheid. Mijn verlegenheid aan de ene kant en mijn wil om avonturen te beleven aan de andere kant, waren tegenstrijdigheden die in de beginperiode van elke dag een uitputtingsslag maakte. Haru daarentegen, voelde zich meteen als een vis in het water. Aziaat zijn tussen de Aziaten, voelde voor hem als thuiskomen. Ook het kantoor waar hij werkte, voelde vertrouwd. Het was tenslotte hetzelfde bedrijf met dezelfde soort collega's, ondanks een ander gebouw en een ander land. Het zakendoen verliep ook weer soepel en op dezelfde manier als daarvoor, werden contacten met klanten uit Hong Kong en de omliggende landen vlotjes opgebouwd. Zo langzamerhand begon ook ik mij beter in mijn vel te voelen, waardoor wij na werktijd weer gebruik gingen maken van onze beproefde strategie, samen één team vormen. We leerden ook hier de persoon achter de klant kennen, door middel van etentjes en uitjes met klanten en partners. Door deze ontmoetingen, hebben wij niet alleen interessante mensen ontmoet, maar hierdoor ook op een bijzondere manier de omliggende landen leren kennen.

Ik herinner mij dat ik tijdens een bezoek aan Indonesië, werd rondgeleid door een belangrijke topfunctionaris en zijn vrouw. Mensen die uiteindelijk goede vrienden zijn geworden. Samen met dit bijzondere stel kwam ik ooit tegen zonsondergang in een klein dorp in de buurt van Jakarta. Op dat moment werd, door middel van de Wajang poppen, door de dorpsoudste een sprookje verteld aan de kinderen uit het dorp. De warme kleuren van de oosterse ondergaande zon, de kruidige geuren van Indonesië, de betoverende stem van de verteller en de spanning op de gezichtjes van de kinderen, maakten de sfeer zo bijzonder dat ik mij bevoorrecht voelde dat ik er bij mocht zijn. De wortels van mijn gevoel begonnen zich uit te breiden en dus groeide Hong Kong in mijn hart. Ik liep door de smalle straten van de stad en voelde mij als een vis in het water. Ik onderhandelde in het Chinees, maakte een praatje met de stempelman en liep in het park langs de bejaarde mannen met hun vogels in de prachtigste kooitjes. Ik wandelde langs de dame met de jade stenen, de traditionele apotheek en de kraampjes met verse hapjes en warme rijstepap. Op mijn geliefde veerboot tussen de twee delen van Hong Kong, vergaapte ik mij aan het uitzicht van deze bijzondere wereldstad en ik genoot! Ik werkte bij een Chinese modeontwerpster als pasmodel, nadat ik bij een uitzendbureau naar administratief werk had gezocht en door de eigenaresse van het bureau werd doorgestuurd naar haar vriendin, de modeontwerpster. Daarnaast werd ik op straat 'ontdekt' voor modellenwerk en liep met een pager op zak, waarmee ik regelmatig werd opgepiept voor klussen in commercials, films, videoclips, bladen en modeshows. Ik ben er niet wereldberoemd mee geworden, maar ik heb wel genoten van mijn avonturen in de modewereld. Wie kan dat zeggen!

Ondanks dat het leven inmiddels zijn eigen koers was ingegaan, werden wij eind 1993 uitgezonden naar een volgende bestemming. Het meubilair en al onze spullen werden ingepakt en verstuurd met de boot, en wij pakten weer het vliegtuig. Natuurlijk was het vertrek deze keer gemakkelijker dan de eerste keer, maar toch. Ik had inmiddels een vriendenkring opgebouwd in Hong Kong en was helemaal gewend aan het Aziatische leven, dus ook dit vertrek viel mij zwaar. Maar ja, je bent een expat of je bent het niet en één van de dingen die je leert in die hoedanigheid is, om het gevoel van gemis te parkeren en je te focussen op het opbouwen van je nieuwe bestaan!

Bij het expat leven hoorde niet alleen een werkvergunning, een baan en een gemeubileerde woning, maar ook onduidelijkheid over de termijn van verblijf in het land waar je werd gestationeerd. Bij de Japanse bank was het de gewoonte om pas anderhalve maand van tevoren te worden geïnformeerd over een volgende standplaats. Die periode van wisseling (twee keer per jaar) was dus altijd weer een spannende tijd om te zien of je aan de beurt was. Gelukkig voor ons, was de standplaats deze keer Londen en zeg nou zelf, het kan slechter! Haru keek er naar uit om te gaan werken in Londen, het financiële centrum was tenslotte één van de belangrijkste ter wereld en een goede volgende stap op zijn carrièreladder. Voor mij was het iets lastiger. De wortels, of de snelheid, zaten mij ook deze keer in de weg, want nu had ik heimwee naar Hong Kong! Maar het leven ging door en na aankomst in Londen, begon het riedeltje van voren af aan. De eerste paar nachten verbleven we in een hotel in het centrum van Londen en daarna ging Haru aan het werk. Het was mijn taak om samen met een makelaar op zoek te gaan naar een gemeubileerde woning. Inmiddels de klappen van de zweep kennende, had ik in korte tijd een huis geregeld, de boel weer uitgepakt en ging ik op zoek naar werk. Na wat uitzendwerk voor verschillende bedrijven, vond ik uiteindelijk een leuke baan bij een reclamebureau in het centrum van Londen en kon ook voor mij het grote genieten in de wereldstad beginnen. Ook sloten Haru en ik ons aan bij de plaatselijke karateclub en kregen we er daardoor een grote vriendenkring bij en werden we onderdeel van de karate familie.

Nu klinkt het alsof het leven op een soepele manier voortkabbelde, maar ondanks dat het fijn was om weer in de buurt van de familie in Nederland te zijn en ik in het bezit was van een leuke baan, bleek ik inmiddels al in een overlevingsmodus te zitten die ik op dat moment nog niet zelf had gesignaleerd. Natuurlijk kreeg ook Londen een plekje in mijn hart en was het fijn om wat vaker naar Nederland af te reizen of familie te ontvangen op onze nieuwe plek. Maar tegelijkertijd kostte het me veel moeite om zo snel weer een nieuw leven op te bouwen. Ogenscheinlijk verliep de transitie soepel, maar misschien iets te snel voor mijn innerlijke wezen, die alle nieuwe indrukken nog niet had verwerkt. En op het moment dat de veranderingen eindelijk hun plekje hadden gekregen in mijn bewustzijn en de wortels op de nieuwe bestemming rustig konden aarden, kwam ook aan dit avontuur al weer een eind.